

Risiko, hvilket jo Alle — med Undtagelse af det ærede Medlem fra Møen — ere enige om at erkjende.

Alberti: Med Hensyn til hvad jeg foropleste angående vor forhenværende Finantsminister; skal jeg bemærke; at det jo er muligt, han ikke har udtalt sig saaledes. Det virkelige Reseruat hidrører imidlertid ikke fra mig; men fra Statsraad Cliafen, som er Chef for Finants- og Golddepartementet i Norge; han har skrevet det i en allerunderdanigst Forestilling til Kongen af Norge og Sverige. Enhver vil faae Bished derom ved at sammenligne Citat med den kongelige Proposition Nr. 1 til Obelsthinget i Mar. som har til Overskrift: „Om Overgang til Guldmyntfod“; deri findes det Side 7. Jeg skal ikke komme til at omtale, hvad der er passeret i Myntudvalget; men hvad jeg her har bplæst, opleste jeg ogsaa i Forgaaers i Overværelse af den ærede Rigsdagsmand for Rjshenhavns 4de Balgfreds (Fenger) — det vil kunne bevidnes af de ærede Medlemmer, som den Gang vare tilstede i Udvalget — men den ærede Rigsdagsmand gjorde ingen Indsigelse imod, at jeg udtviffelig tillagde ham Forfatterkabet til den Mening, der indeholdes i dette Reseruat.

Winther: Denne Sag har jo været saaledes godt opløst fra forskjellige Sider, og det er jo med god Grund, at man har anstrengt sig fra begge de sridende Parters Side; da det er en Lov, hvorom det er meget vanskeligt, især paa Grund af, at den ogsaa berører Forhold i andre Riger, for os hver især at danne sig en bestemt Mening. Jeg for mit Vedkommende har været i stor Tvivl om, hvorledes jeg skulde stille mig til denne Sag. Da den tidligere var for, maad jeg tilstaa; at jeg havde mine store Betænkeligheder ved denne Lovs Indførelse her i Landet. Det forekom mig, at det vilde have været et Gode, om man kunde have faaet de andre nordiske Riger i Forening med os til at slutte sig til det Land, der er landsfast med en Del af Danmark; thi det vilde jo ganske vist have en meget gavnlig Indflydelse paa den vestlige Del af Danmark, om det end ikke havde det for det hele Land, ligesom man nu siger i Mindretallets Betænkning, at Vedtagelsen af Konventionen med Sverig alene vil kunne være til Fordel for den østlige Del af Landet. Men jeg afholdt mig fra at stemme; da denne Lov blev vedtagen, idet jeg ikke vilde give min Stemme dertil — dette havde jo for Dørigt ikke Meget at betyde; da den, saavidt jeg husker, blev enstemmig vedtagen — men for mig havde det den Betydning, at jeg ikke i min egen Bevidsthed havde været med til at indføre denne Lov. Nu har man imidlertid tilraadet os at gaa en anden Vej, og Resultatet deraf er den Lov, der er vedtagen her af begge Afdelinger af Repræsentationen (Ind-

sigelse). Begge Afdelinger af Repræsentationen have vedtaget Loven her. De Ydre Omstændigheder have gjort; at man er kommen ind paa at gjøre Forandringer i Loven i det andet Thing, det er ikke det andet Things eget Initiativ, derfor tror jeg med Sandhed at kunne sige; at begge Dele af Folkerepræsentationen i Danmark have vedtaget denne Lov; saaledes som den er kommen her i Folkethinget. Nu er det min Mening, at dette maa være sket saaledes; fordi man har antaget, at denne Lov vil være til Gavn for Danmark; det er jo navnlig Danmarks Interesse, vi skulle varetage. Nu kommer Regjeringen, paa Grund af den norske Folkerepræsentations Stilling til Sagen; og foreslaar; at vi skulle vedtage en Bemyndigelse for den til at kunne indskrænke denne Myntkonvention til en Konvention foreløbig, med Sverig alene; men det holdes bestandig aaben, at Norge ogsaa, uden noget ny Beslutning fra Danmarks Side, skal kunne deltage i Foranstaltninger. Den norske Folkerepræsentation har ønsket en længe Betænkningstid, som den vilde gaa ind paa denne Konventions Grundfættninger, thi efter de Forhandlinger, der have været førte, hvad der ogsaa har været anført her i Thinget, har det ikke kunnet siges med Bestemthed, at det egentlig var en Modstand imod Sagen; der vist fra den norske Repræsentations Side. Det forekommer mig; at vi ikke her skulle negte at komme den norske Folkerepræsentation imøde i dette Stykke, naar vi kunne gjøre det; uden at fravige den Bestemmelse, som vi have taget til wort eget Lands Gavn; vi skulle ikke gaar bort fra Noget, som vi have vedtaget, men blot opretholde, hvad vi have vedtaget, uden at lade os bestemme af en anden Folkerepræsentation, der har troet, at det var vist, om det var saa gavnligt for dens Land strax at gaa ind paa Sagen. Jeg finder altsaa; at det er naturligt, at vi fastholde vor egen Beslutning; men at vi paa den anden Side imødekomme de to andre nordiske Riger, Sverig deri, at vi paa ind paa at vedtage Konventionen med de alene strax; og dernæst Norge deri; at vi holde Aldgangen aaben for Norge, indtil det kommer til et endeligt Resultat for sit Vedkommende. Nu skriver Mindretallet i sin Betænkning henimod Slutningen en Ytring, med Hensyn til hvilken jeg tvivfelig ikke vet har kunnet forstaa, hvilken Regjering det er, der er Tale om. Der staar der; at Mindretallet ikke har opgivet, saadet om ved fornyede Underhandlinger, der tage Hensyn til de Ansøuelser, til hvilke det norske Storthings Beslutning har støttet sig; at kunne opnaa en for alle tre Riger tilfredsstillende Myntkonvention; det nærer Tvivl, om den af Regjeringen foreslaaede Vej er den Rette til; at vinde Norges Tilslutning. Er det den danske Regjerings Fremgangsmaade; eller er det den svenske (Lauber: Det er vor Regjering, Andet kalder man ikke her tillands „Regjeringen“); godt, det var ogsaa dette